Сліпуче-чорний вугіль ночі, глиб і серця шахта,
природи дно – дно таємниці й неба синє лоно;
лящить у вухах сон – зім’ята та подерта плахта,
і дзвонить в темряві співуче серце телефону.

Так будиться хаос забутий літ дитячих світу,
з-поза свідомості запони дивиться прадавнє,
мов озеро, чарує в сріблі заля, й синім квітом
проломаний удвоє місяць на долівці в’яне.

І темне місячне ядро з твердої шкаралущі
вилускують долоні тиші, що усе загорнуть.
Дівчат кирпатий янгол рає, й час статуї кришить,
лиш труби мегафонів сяють, мов тюльпани чорні.

4 січня 1936